

EL BORINOT

Setmanari il·lustrat

20 cms.

ANY IV. N.º 139

22 JULIOL 1926

Lleyda. - Catedral vella. Porta de l'Anunciata, últimament declarat monument nacional.

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

2. - EL BORINOT.

UN QUE NEDA BÉ

Amb el nedar succeeixen dues coses, que són: saber-ne i no saber-ne.

Jo no puc ficar-me en les regles d'un art que té molt de gimnàstic, i consegüentment d'higiènic, perquè després d'haver-me examinat tres i quatre vegades en presència de persones tan competents com numeroses, he averiguat que no hi entenc pilota.

Parlo amb aquesta franquesa perquè respecte a l'assumpte que vull tractar, tant se val que jo sàpiga nedar com que no en sàpiga, que si el no saber-ne hagués d'ésser causa de que vostès fessin pos cas d'aquest important escrit, prou cuidado tindria jo de fer veure que en sabia més que Brícan.

Vaja, menys brossa i anem al gra. El gra és un home que neda bé, i de qui, en general, no se sap l'ofici, la terra, ni el nom; no s'en sap sinó que neda bé.

Jo no vull dir ni donar a entendre que tots els que saben nedar, siguin idèntics ni semblants al subjecte de qui parlo; mes el subjecte existeix, i jo amb això en tinc prou per descriure-ho imparcialment, sense por de crear-me enemics en la platja, l'olla, ni la mar vella.

L'home que neda bé...

Mireu-lo; fins en el mes de desembre, embolicat en la capa, en el modo de caminar li coneixereu que enyora l'aigua.

Sempre que l'ocasió es presenta, mou braços i cames; en el llit es tira com si el seu cos hagués de topar amb les flexibles masses líquides; dorm en actituds natatòries i somiant dona braços a dreta i esquerra, comunicant de vegades tal moviment a son cos, que el desperta un nyanyo que s'ha fet amb la capçalera.

D'aquest home, quan en parlen els

seus coneguts, no diuen fulano, ni mengano; sinó aquell que neda bé. Si per casualitat li saben el nom, per a distingir-lo d'altre que s'anomeni com ell, diuen fulano el nedador.

Ell no va a teatres, passeigs, ni cafès; passat el temps dels banys, que per ell no tarda molt a passar, es flo-reix, es consum, perquè no troba gust en cap de les moltíssimes frivolitats que serveixen de recreació o sisquera distrauen als demés mortals.

Nedar, o parlar de nedar... i res més.

El teatre per ell és ximplesa... el café malsà i fastigós; el passejar fer el tonto; la política, una farsa; l'amor...

Jo els diré.

Aquest home va a una casa on hi ha minyones, més o menys senyorettes, com es diu ara.

Totes li són indiferents.

Per hermosura, per gràcia, per bones prendes morals que les adornin, ell no hi veu o no les hi aprecia.

Cent vegades estarà en conversació amb elles, mil vegades tindran conjuntura propícia per a revelar son mèrit i l'aprofitarà per lluir-lo (jendemés elles!) però el nostre home, insensible a sos atractius i fins a sos agasaigs, permanixerà fred i inexpugnable.

Mes si algun dia la més lletja (si és que hi ha minyones lletges), la menys agraciada, la menys viva, li diu, per exemple:

—Ja ens ho han dit que vostè neda tan bé. ¿Què es pensa que no ha arribat a les nostres oïdes? Tot se sap, home, tot se sap!...

Veus aquí l'home que comença a estufar-se i a descobrir repentinament en la xicota una pila de bones circumstàncies que ni ell les havia reparat mai, ni ella somniava tenir.

—De totes aquelles mosses — diu amb el deix que li és natural quan es troba en terra,—no n'hi ha cap que tingui solta sinó fulana. Es d'allò més agradosa i té un no sé què que m'enceira. Si jo mai per mai havia de fer un pensament i ella s'hi deixava caure, em sembla que no fóra mal negoci, perquè congeniaríem. Sempre se m'havia figurat que valia més que les altres; però no sé perquè no m'hi enfondava gaire.

Al cap d'uns quants dies torna a la casa, a on troba la consabuda minyona i sols posa atenció en el que ella fa i diu.

La pobra noia, ignorant lo fàcil que li fóra captar-se les simpaties del que neda bé, o per millor dir, consolidar la inclinació que ell li porta, li parla d'aquelles coses que solen ser objecte d'agradable conversació entre joves, i fins potser de bona fe celebra son caràcter, sa figura i son modo de vestir.

El nostre home es queda admirat de que un sol moment hagi pogut sentir la més mínima inclinació a una xicota tan sense cap ni centener.

—Jo crec que no hi era tot (diu entre sí), el dia que me'n vaig anar mig prendat d'ella. ¡Quina conversa més sosa! ¡quin poc senderi! ¿Què es pensa que sóc ximple per venir-me a retreure si tinc tal caràcter i si sóc alt o baix? ¡Potser sí que s'ha pensat pescar-me i que jo no veuria l'am! ¡Vaja, no sé com he estat tots aquests dies figurant-me-la tan diferent del que és!

En efecte, ell no sap que la minyona li havia agradat perquè casualment i sense sospita de la seva presumpció, li havia tocat la corda sensible.

Ben segur que si aquella criatura, amb un xic més de malícia, hagués sabut atinar en tirar-li cada dia un entretoc respecte al nedar, i a la fama de nedador que ell gosava, s'hauria casat amb ell i hauria estat ben

peixada; perquè ell, fora d'aquesta mania, es un tros de pa i una dona que si li donés per la banda en faria el que voldria.

Aquest home que neda bé, és de poques paraules, desmanyotat i no s'ocupa del que passa pel món.

Quan s'ha acabat el rigor de l'hivern, llavors que ja tothom pot fer l'ou, però que encara hi ha molts que porten capa, ell se la treu com si alleugerint-se de roba precipités la vinguda de l'estiu, i al trobar a un amic o conegut, la seva primera frase és:

—Ja s'acosta el bon temps!

Pel mes d'abril, desitjós i impacient de l'època dels banys, sol anar molt sovint a guaitar per la muralla de mar a veure com està l'aigua, com si en pogués treure un pronòstic de si l'estiu vinent serà més o menys convenient el banyar-se.

En aquesta temporada ja diu amb certa complascència a tots els coneguts que troba:

—Aviat hi serem.

I a les primeres calors, un dematinet es lleva ple de goig, s'arma de tovallola i sense piular se'n va a la mar vella.

Arribat allà, mira a tot el seu voltant amb la esperança de que cap nedador se li haurà anticipat, i en efecte, sol tenir el gust de que en aquella matèria ningú li ha passat la mà per la cara: ell és el primer que es fica a l'aigua: ja voldria tornar a ser a Barcelona per fer-ne gala.

S'assenta amb la satisfacció de l'home que se sent superior; es despulla amb tota calma i amb certa solemnitat pròpia d'un acte tan important en la seva vida, s'entreté el ratet de rúbrica per dessuar-se i amb un mètode i una parsimònia admirables, es frega amb arena les aixelles i es mulla el cap. Prèviament aquestes dues libacions i arribat per l'atractiu del nedar, dona quatre passes de frente i va augmen-

4. - EL BORINOT.

tant ràpidament son plaer amb la mateixa gradació que va sentint pujar-li l'aigua comes amunt, i apenes se la sent als genolls, aixeca els braços sobre el cap, junta les mans, es deixa caure de cara i desapareix en les profunditats del sagrat pèlag, d'aquell Tirreno de florides, de rialleres costes, com diria en Castelar.

El que passa en l'interior del que neda bé, durant el primer capbussó de l'any, és una cosa tan íntima, tan gran... és una fruïció tan profunda i immensa com el mateix mar, i no seré jo qui m'atreveixi a contar-ho. Mireu-se quan al cap d'un bon rato treu el cap a gran distància del lloc on s'havia submergit, traient-se l'aigua dels ulls, tirant-se els cabells endarrera, i després de quatre airores braçades, ara fa el mort, ara s'assenta, ja està de boca terrosa imitant el moviment de la tortuga, ja s'acosta a la platja nedant amb la mà dreta, ja de repent es gira i torna mar endins movent sols la mà esquerra.

Durant els primers dies d'estiu, quan els aficionats poc entusiastes estan indecisos sobre començar a banyar-se, ell saluda als seus coneguts amb la significativa frase de:

—Ja n'he pres quatre.

—Ja n'he pres cinc.

—Ja n'he pres sis.

Vol dir banys.

¡Amb quin aire de superioritat contempla als nedadors poc esperts!

¡Amb quina malícia més innocent els deixa ficar-se a l'aigua, adelantar-se nedant i de promte s'hi tira ell, neda bon rato per sota i se'ls apareix davant havent-los guanyat avantatge!

En l'arena de la mar vella és a on troba ell coneixements i amistats, advertint que únicament li són simpàtics els nedadors modestos i curts de gambals; perquè no pot sofrir que ningú es tingui per tan bon nedador com ell, i a pesar de no tenir mala índole, amb son pare renyiria si en

semblant matèria tractés de posar-se-li davant.

De vegades va a veure els que es banyen a l'olla o en els antics desembarcadors i allí experimenta dues sensacions molt fortes.

Una li porporciona el gust que sent al contemplar-se tan superior a aquells pobrets que en mig de la civilització ignoren els més senzills rudiments de l'art de nedar, altra és la llàstima que li fa aquella nombrosa caterva que es pensen haver fet una gran cosa quan a l'acabar l'estiu parlen d'haver anat a nedar tantes vegades, sent que el que real i vertaderament han fet, ha sigut banyar-se, com podrien haver-se banyat a casa en una imunda banyera d'estany.

Mes va passant la calor i el nostre home, que ja no pot alabar-se d'haver-ne pres quaranta, ni pot lluir la seva agilitat en l'aigua, s'entristeix, torna a parlar poc, a penes freqüenta el tracte dels amics i experimenta algo d'aquella enfermetat que a tants anglesos ha fet hereus impensadament.

—Ja se'ns acaba!—diu amb verdadera tristesa a tots els coneguts que va trobant.

—Ja se'ns ha acabat,—i torna a entrar de ple en el període d'avorriment i ja no se'l veu enlloc.

Si l'home que neda bé pogués fer-ho, crearia en mig de l'hivern calor artificial en l'atmòsfera, sols per poder fer uns quants cabussos a la mar vella.

X. (Robert Robert).

(D'"Un tros de paper").

Baptisteri de Breda.
Pintura al fresc, de Josep Aragay. - Fot. Frígola,
d'Hostalrich.

6. - EL BORINOT.

El somnia truites

Un savi, amic meu, que el mateix escorcolla les intimitats dels signes zodiacals, que sap llegir les ratlles de la mà—talment com si llegís lletra d'impremta—aprofitant-se dels misteris de la nit de Sant Joan, ha fet deduccions i ha tret conseqüències interessants de debò.

Heus-ho ací: arribada la mitja nit—hora natural, no l'hora de moda—pogué observar com les fulles de les plantes, a poc a poc, sense remor anaven girant-se cap a un determinat punt cardinal. Sorprès per aquesta extranya coincidència anà observant amb més acuitat reparant una lleu vibració que les feia tremolar, fregant-se les unes a les altres, talment com si es donessin el bon dia. Res més de nou no pogué copsar en aquell moment.

Cap-cot i el dit al front, es tancà en el laboratori-biblioteca endintant-se en consultes horoscòpiques i, tot seguit prengué unes granes d'un pot de vidre tirant-les a una cacerola d'aigua bullint, afegint-hi qualques gotes d'alcofol i unes rels que semblaven mortes. En pocs minuts l'aigua es tornà negrosa, s'esbadellaren les granes i començà un xup-xup tot estrany. Novament consultà els llibres, hi afegí unes gotes formant-se unes bombolles que s'inflaven, rebentaren i desapareixien. Aquesta mandanga es perllongà fins a la sortida del sol.

Quan els primers raigs penetraren el líquid del gresol uns insectes—mig borinots mig escarbats—es posaren a les voreres de l'artefacte espiant ço que hi passava. Tot d'una part d'aquelles bestioles s'allunyà en diferents direccions. Algunes hi restaren talment encastades.

En ésser el sol ben enlaire fugiren tots els insectes; els havien descobert. El líquid anà evaporant-se restant en el gresol un llot espès, malolent. De fora la casa se'n sentia la fortor.

Més consultes, nous estudis, regirament de llibres, fórmules cabalístiques, corredisses de tota mena sense però, heure'n ben bé l'entrellat.

El savi sentia una forta pesantor de cervell; els ulls li feien pampel·lues, cregué que tenia son i es colgà. Mai no ho hagués fet! Somnià les més estranyes quimeres: revolucions, crims, incendis, les malvestats més horribles. Adhuc somnià el descobriment d'Amèrica i la reinstauració de la política vella. Quantes bestieses en poca estona!

Malagradós, la boca amarganta, els ulls embotits, pretingué lligar caps entre els experiments de la vigília i el somni, sense trobar-hi cap relació.

El cel estava molt emboirat. Negra gropada s'atancava de la banda on es pon el sol i la remor de tempesta esverava els falziots volant brunzents arran de terra. Les gallines escataïnaven com si flaireessin la guilla. El perdiguer alçava el morro rastrejant varies direccions.

El savi, amic meu, esguardà el rellotge. Comptà que feia setze hores que dejunava. Donant-se un cop a la clepsa, digué: ja et tinc! Ço és gana.

El refrà ho confirma: "Qui té gana somnia truites".

EL DOCTOR ARMILLA

La nostra popularitat

Traiem de *La Publicitat* el següent article. Innegablement suggerit per la nostra publicació.

ELS BORINOTS

"El vol dels borinots, com el dels aeroplans, s'anuncia pel soroll del motor. I el soroll ha donat nom a aquestes insectes: borinots, brumerots... Borinen o brumen mentre solquen l'espai i mentre cerquen, en competència amb les abelles i les vespes, el nectar de les flors.

Borinots, brumerots... El soroll trepidant no para mai, ni quan la bestiola voladora es detura en la flor que desitja. I és que el seu motor, de marca patentada, no es pot parar fàcilment. Para l'aparell—cos en forma de bòlit—; però el motor segueix funcionant i les ales esteses vibren i brunzen incansables. Quan la vespa i l'abella, lleugeres, es posen en la flor, paren un moment el motor que mou llurs ales. El borinot, feixuc, necessita que el motor marxi i que les ales obertes el sostinguin, com els plans sostenen l'avió.

Borinots, brumerots... Passen a poca alçada, en un vol rítmic com una dansa, un vol curvilini i indecís. En passen de negres: mala notícia. En passen de rossos: bona notícia. En un vol de giravolts, els borinots s'allunyen, seguint la música que surt de llur cos, i deixen al darrera el polsim invisible d'un averany.

Superstició? Només en part. El borinot negre, sovint tornassolat fosca-ment, és lleig i repugnant i sinistre. Més gros i més rodó que el borinot ros, té les potes deformes i peludes. Si, mentre balla i cantusseja al vostre entorn, aquest borinot negre xoca, inhàbil, contra el vostre cap, el xoc us fa estremir en un moviment de repulsió. El borinot ros, al contrari, se us mostra bell i, encara que no us digui res, us sembla un amic. Més petit, més prim, més llarg, daurat amb un or vell, us duu a la imaginació idees plaents i tranquil·les. La lletgesa del borinot negre us fibla dolorosament l'ànima, i la gràcia del borinot ros us amoro-seix i us aclareix els ulls. Una visió lletja i una visió formosa són, per si mateixes, notícia dolenta aquella i notícia bona aquesta.

Els borinots són, amb els cavalls del diable—que aviat descriurem en el nostre tractat de zoologia—, els més autèntics i legítims precursors de l'aeroplà. Llur sistema de navegació

aèria s'acosta molt al dels titulats avions. S'hi acosta més que el sistema de les aus. Així, els mots avió i aviació no són gaire propis. Els borinots tenen amb els earoplans, entre altres analogies de figura i de mecànica, l'analogia de la trepidació i del soroll.

Quina antiguitat tenen els borinots en el món natural? Nosaltres creiem que no poden ésser anteriors a les canyes pelades i seques en els rafals i en els horts. Els borinots installen llur niu i llur posada en el buit de les canyes tallades que formen el teixit dels rafals i les primes columnes de les plantacions de fesolers i de tomaqueres—importants varietats de l'estil gòtic i l'estil barroc, respectivament—. Els borinots—músics i dansaires—són fills d'aquestes canyes arquitectòniques i mitològiques.”

Dels llibres nous

TAPIS

L'avi i el nét caminen poc a poc per dins el parc, sota el fullatge groc que el sol travessa d'àuries agulles. L'avi tremola com les altes fulles quan les sacseja, furiós el vent.

—Son cor deu ésser com un munt de cendra—.

L'infant té els ulls esparvillats i tendres.

—Son cor és llàntia que totjust s'encén.

—El pobre vell cavilla i es decanta sobre el bastó, que amb la mà dreta aguanta. El dolç infant li estira l'altra mà, desficiós de corrè i de saltar.

No es diuen res: llurs boques són tancades;

—són tan lluny, l'un de l'altre!—Per l'infant serva cada hora un ignorat encant;

l'avi recorda coses acabades.

L'un guaita el banc amic, que el sol ja banya;

l'altre segueix la cursa dels ocells, i jo m'en vaig, tot meditant quin d'ells és el que a l'altre, dòcil, acompanya.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
JOAN ARÚS

(Del llibre "Benaurança").

Gent Nova

Periòdich quinzenal humorístich

VENDA
Catalans Editors

DESCRIPCIÓ
de catalans editors

Any I. Barcelona 24 de Maig de 1903 Núm. 1

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: ARIBAU, 108, PRAL.

En aquest número s'publican 8 planas en folletí del juguet còmic en un acte de M. de Jordana y Tomás **AGENCIA DE CASAMENTS**, al que seguirán altres obras de distingits autors.

A la Premsa

Senyora:

Al arribar al mon de las lletas d'imprens, es per vosté 'l meu primer salud, que jaig extensiu á tots els meus germanos y germanas, ó siguin diaris, setmanaris, revistes, etc., etc.

GENT NOVA

¿QUÍ SOM?

Ja ho diu el títol.

Íes rey! no tampoch som, per 'xó, gent nova del tot; podrém ser gent desconeguda, si bé es vritat que quant menos no de casa nostra, pro alguns de nosaltres estém ja tan rebregats que fem una verdera llástima.

Desgraciats de nosaltres! ja que, després de serho efectivament, confessantho ab la natural reserva, 'ns acabem de tirar terra als ulls ab la publicació d' aquest periòdich, ó lo que sigui, que ni sisquera podrà tenir el consol, per ser faltat de canna, de poguer fugir de nosaltres com gat escaldat de l' aygua bullenta.

Clá y catalá: som uns pobres diables que no sabem lo que portem entre mans y que potser en surtirem ab las ídem al cap si 'l públich pò 's mostra compassiu y compra á cinch centims per número la

nostra estupides de posarnos á fer aquest periòdich ab ja mateixa frescura que seríam capassos d' empassarnos un parell de sopás á cambi de satisfacer els desitjos de nostres respectius estimachs.

No es que, siquem golut, pro 'ns vindria tan bé poguer refernos una mica!

Y consti que no dihem 'os aixó per gahes de fer xistes. ¡Bona tonteria fora pretendre fer riure á costa de las nostas miserias, única cosa que 'ns fa teñir algo de semblansa ab els veritables periòdichs!

No es altre 'l nostre intent que presentarnos 'ta óm soñt. Si la fortuna no 'ns persegueix com á tots els ministres espanyols, no es culpa nostra, y aixó que 'ns mayem tan capassos per cargar ab la càrtera, y sobretot per cobrar la nómina, lo mateix que qualsévol dels qu' el país está aguantant... per forsa.

Ré, ré, ríenhs, que 'ns posin al eandeleru y ja veurán vostós com no sufrenen cap decepció ni molt menos.

Hi tenim tan dret com els demés; y ja que 's demana regeneració, res més natural que sigui gent nova qui maneji las riendas del burro, es dir, del país ó l' Estat, que pel ós es igual.

Are ja sabemquí som y á qué aspirém. Mentrestant farem mérits per captarnos la simpatía de las noyas macas y de la gent de bon humor, que no dubtém

Tamany: 27'5 × 19. — Any 1903. — Impremta «Gent Nova».

DIARIS, PERIODICS, REVISTES, BUTLLETINS, ETC.,

Gent Nova.—Tamany de 27'5 × 19. Periòdich humorístich que sortí a Barcelona, primer número el dia 24 de maig de 1903. Es quinzenal. Consta de quatre pàgines. Publica fulletí, el primer és la "joguina còmica" en un acte: "Agència de casaments", de M. de Jordana i Tomàs. Preus: 0'50 ptes. trimestre; número solt, 5 cèntims. Impremta de "Gent Nova".

Eco del Casino.—Tamany de 30 × 21. Periòdich aparegut a Sant Martí de

Eco del Casino

***** RECREATIVO PROVENSALENSE *****

Revista literaria, órgano oficial de la historia del mismo

** NUESTRA SOCIEDAD **

Su historia es bien corta.

El día 11 de Agosto próximo cumplirá el año de su fundación.

Todos sabemos cómo fue creada.

Nació, ó mejor dicho, edificada sobre los cimientos de otra que en sus tiempos fué de las más importantes de la localidad, en el solo espacio de once meses há logrado ponerse á un nivel que supergüe y supera en mucho á las esperanzas de los fundadores de la misma; para ello, bastará solo fijarse en los datos siguientes:

Disuelto el antiguo «Casino Provensalense» por motivos que no son del caso citar, algunos elementos procedentes de aquel iniciaron la idea de formar otra Sociedad en el mismo local y al efecto procedióse inmediatamente á abrir una lista para llevar á cabo el pensamiento.

Esto sucedió á últimos de Julio del año anterior y en 11 de Agosto del propio año inauguróse la nueva Sociedad con el título de CASINO RECREATIVO PROVENSALENSE después de haberse puesto de acuerdo con los acreedores y Comisión liquidadora de la disuelta sociedad. En dicha fecha constaba el Casino de docecientos setenta socios y á los cuatro meses siguientes aquellos á doscientos veinte y dos. Con tales elementos se celebró la primera fiesta social y no hay porque recordarla, su magnificencia de la misma.

Desde aquel momento no tuvo que temerse ya por la nueva Sociedad; y que no salieron faltadas las esperanzas, lo denuestra, además del sinúmero de funciones que se han celebrado, las mejoras llevadas á cabo en varias dependencias del Casino y las satisfacciones á cuenta de compromisos contraídos con acreedores de la sociedad disuelta. Extraeremos otros detalles de todos sabidos, y resúmen solo dar un expreso voto de gracias á nuestros consocios por su desinteresado contribuir al momento moral y material de la Sociedad; y muy particularmente por haber otorgado toda clase de facilidades á la Junta con respecto al acto benéfico celebrado por todas las sociedades de este pueblo; y educhísimos tributando asimismo otro expreso voto de gracias á esas hermanas jóvenes, hoñra de nuestra Sociedad, las que trocadas en Hermanas de la Caridad, han contribuido muy eficazmente y con sin igual abogación á la santa obra que en estos momentos se está llevando á cabo á favor de nuestros hermanos que, heridos ó inutilizados regresen á la madre patria procedentes de Cuba.

LA JUNTA

San Martín de Provensals, Julio de 1896

En cuantas becatenhas se han sucedido en esta noble y sufrida España, jamás la voz de la Caridad ha sido silenciada. Como para podían dejar de proclamar oídos á esa virtud santa los hijos de este pueblo al

Tamany: 30 × 21. — Any 1896. — Impremta «Al Timbre Catalán».

Provensals el dia 5 de juliol le 1896; s'anomena "recreativo provensalense" i es diu òrgan de la història del Casino (de Sant Martí). Consta de 8 pàgines. Es bilingüe. Es de caràcter literari, i al seu primer número, que és el que tenim a la vista, porta, entre altres coses, articles i poesies signats per Josep Vilallonga, J. Gimferrer, J. Sentís, A. Bori i Fontestà, Jaume Roger i Jaume Boloix. No diu cada quan surt, ni porta nota de preus. Impremta "Al Timbre Catalán", C. Princesa, 26, Barcelona.

Año 1 SEMANARIO POPULAR Núm. 1

EL BRUJO

Redacción y Administración: Plaza Real, núm. 8, piso 1.º

Toda la correspondencia al director : Barcelona 2 de Septiembre de 1914 : Número 8 céntimos

1.º N.º 1 10 céntims

ARLEQUÍ

Barcelona 28 de març de 1914

Al margen

Preciosas lectoras... Amables lectores, aquí me tenéis ya, vestido de limpio, por fumado, dispuesto a contaros cuanto otros callan, pero siempre a referirlo dentro de la decencia y de las buenas costumbres.

Venimos a la lucha, sencillamente porque El Brujo hacia falta en Barcelona, donde todo se oculta, y no sale a la luz nada más que aquello que conviene. Por eso, hacemos nuestro finito, y aquí estamos en disposición de alegraros con nuestras brujerías, todos los miércoles.

Ahora que, El Brujo, espera en justa correspondencia, que vosotros le alegréis agotando la tirada.

¡Verdad que sí!...

Pues un millón de gracias... y salud.

El cultivo de este entretenido deporte ha dado ocasión a El Brujo para distinguir y coocer una numerosa clase de especies, de algunas de las cuales se propone hablar en esta sección.

Cierta día de excursión, a poco de tirar sus redes El Brujo, casi, casi, en aguas del puerto, advirtió la presencia, entre el copo, de un pez extraño, de cualidades singulárrimas y sumamente curiosas, tan curiosas que, examinado más tarde y ya en tierra, presentaba por un lado el aspecto de un enorme besugo, mientras que, por otro, parecía y realmente tenía, el carácter y la apariencia de un colosal congrio.

Hecha por El Brujo la vivisección de aquel ejemplar, estudiadas minuciosamente sus características y consultadas multitud de obras de Piscicultura, se vino en conocimiento de que aquel pez, si bien de especie curiosa y hoy día muy raros sus ejemplares, era sobradamente conocido.

Tratábase de un pez dañado por sus costumbres y género de vida, é inútil en absoluto por no aprovechar su carne para nada.

Procedía de las costas de Argel, por lo que cierto oceanógrafo le apellidó caprichosamente Argib, no recordando, sin duda, o no gustándole su verdadero nombre.

Como oriundo de Argelia tampoco lo era, sino que su especie había tenido que emigrar de las costas españolas, no se sabe por qué motivo, refugiándose en aquellas aguas, tan acreditadamente hospitalarias para todos los peces que tienen a fuer de congrios.

De su retorno a estas costas nada en concreto se sabe. Es el caso que El Brujo se lo encontró nadando entre dos aguas, rodeado por una bandada de besugos que le tenían por jefe y superior.

El Brujo, al hacer su presentación, decía un cumplido saludo a la prensa de Barcelona.

Besugos y congrios

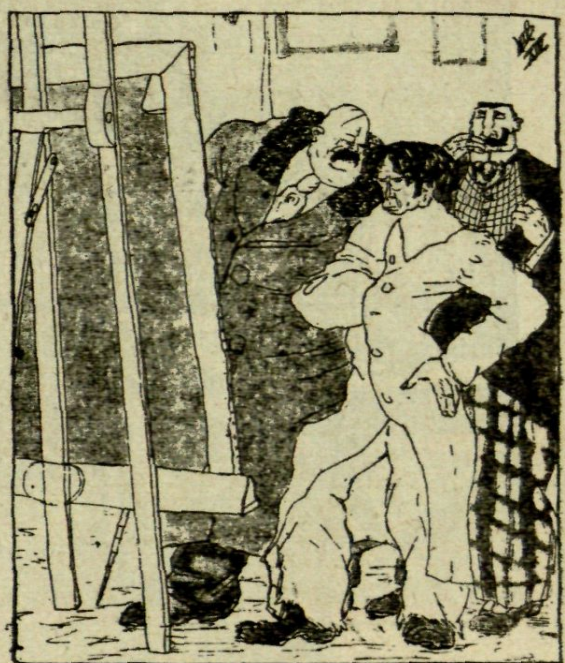
El Brujo no deja de sentir entusiasmo grande, vehementemente profundo por los deportes todos, pero entre ellos, su predilección está en la pesca, de más o menos altura; lo mismo le entretiene la pesca con caña que la pesca con redes, utilizando diversas clases de aparejos, según el pescado de que se trate.

De ahí que, con grandísima frecuencia, distraiga sus ocios cultivando este deporte en las tranquilas aguas de nuestro mar Mediterráneo, bien pródigo en toda clase de peces.

Circula por ahí como exacta una noticia que ha originado gran desazón a los pescadores y a los conserveros.

El Brujo, magníficamente bien informado, se complace en desvirtuar la engañosa especie y devolver la tranquilidad a esas buenas gentes.

Contábase que, en no sabemos cuanto tiempo, ya

El sergen Comodoro, el señor abrigado, se parcañó desde començó a l'arribar, per que volí també tractar amb profeció... Aguardi'm del col, per' traba que no hi dia, perquè si col... el col-me al al al arribar de Mar... -A. Carrión de Mar

Tamany: 32 x 22. — Any 1914. —
Impremta de Josep Ortega.

Tamany: 31'2 x 23'3. — Any 1914. —
Impremta de J. Sabadell.

APAREGUTS A CATALUNYA DE CENT ANYS ENÇA

El Brujo. — Tamany de 32 x 22. Periòdic setmanal que va començar a sortir a Barcelona el dia 2 de setembre de 1914. Es publicava els dimecres. Consta de 8 pàgines. El seu caràcter és de broma... "chantagista". Preus: número solt, 5 cèntims. Impremta de Josep Ortega, c. Sant Pau, 96, Barcelona.

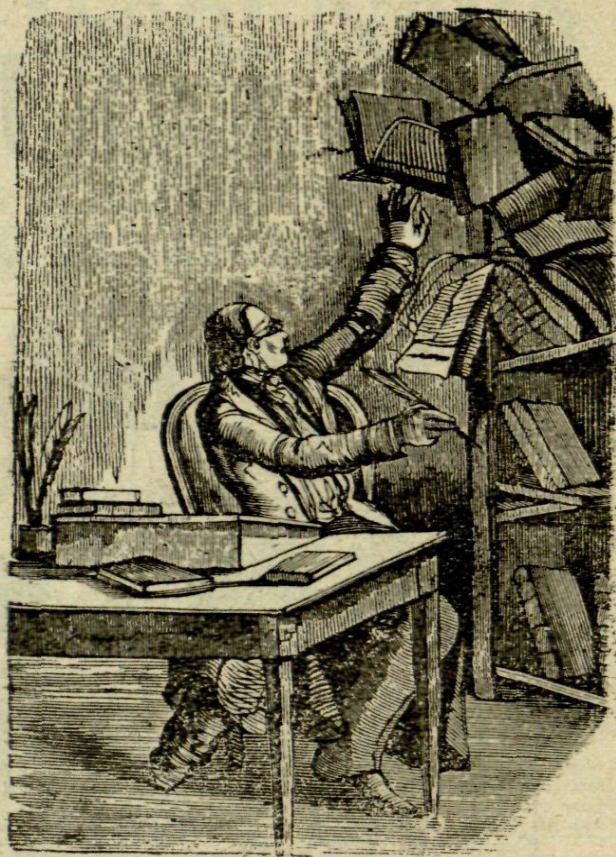
Arlequí. — Tamany de 31'2 x 23'3. Aquest periòdic setmanal comença a publicarse a Barcelona el dia 28 de març de 1914. Es de caràcter humo-

rístic i satíric "lliure" i "irreverent". Consta de 16 pàgines, amb nombrosos dibuixos-caricatures i text nodrit. Es fet amb notable "esprit" i representa un esforç per a la superació de l'humorisme taujà i "conformista". Un dels principals n'era En Lluís Capdevila. Dibuidors: "Passarell", J. Gausachs ("Hola"). Preu: 10 cèntims el número. Impremta J. Sabadell, Llíria, 62, Barcelona.

(Tots aquests periòdics són de la col·lecció d'En Baldomer Blanch).

10. - EL BORINOT.

llibres & lletres

LA BOGERIA I ALTRES
COMEDIES, de Josep Got i
Anguera, amb un pòrtic de Pe-
re Martí i Peydró (vol. VIII
de Biblioteca Sabadellenca),
Sabadell, 1926.

Cada vegada que ens arriba damunt la taula un nou volum de la Biblioteca Sabadellenca experimentem una satisfacció intensíssima, perquè ens fa sentir una joia especial com de descobriment, mantes vegades. Com és ara en aquest volum d'En Josep Got el qual, ho confessem, per a nosaltres era gairebé desconegut. Com no hem d'agrair, doncs, l'edició d'aquestes obres seves, que ens permeten de conèixer bé la fisonomia d'aquest interessant escriptor? I cada vegada que

ens arriba un nou volum de la Biblioteca Sabadellenca tornem a pensar: per què d'altres poblacions no fan el que Sabadell fa? Us imagineu què representaria per la nostra literatura, que ciutats com Lleida, Tarragona, Reus, Girona, Valls, etc., aviessin una publicació semblant a la de Sabadell. No es trobarien en aquestes ciutats uns quants decidits aimadors de les lletres, de la cultura, com a Sabadell, que sostinguessin una biblioteca, com es troben a Sabadell?

L'obra de Josep Got es llegeix amb fruïció, per l'ambient d'època que duu; és veritat que es tracta d'una època pròxima; però l'ambient hi és (Cal tenir en compte que, donada la rapidesa amb què es descabdellen ara els esdeveniments, literaris o d'altra qualsevol mena, més aviat també tenim el "fet" o "ambient d'època").

No cal dir que, com en els volums anteriors, la presentació és acurada i revela el bon gust de Joan Sallent, el mirat impressor sabadellenc, així com la diligència i amor amb què s'ocupa de l'afer l'actiu i culte Joan Costa i Deu, el qual, junt amb les altres valuoses col·laboracions que l'acompanyen realitza una de les tasques boniques i encoratjadores d'aquests temps espirituals.

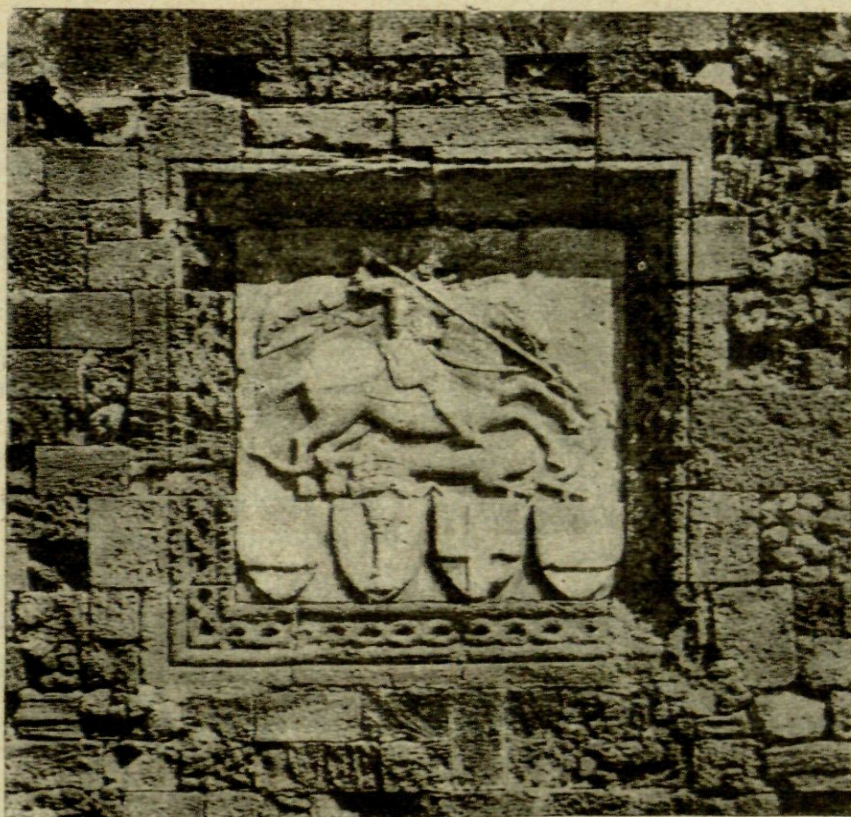
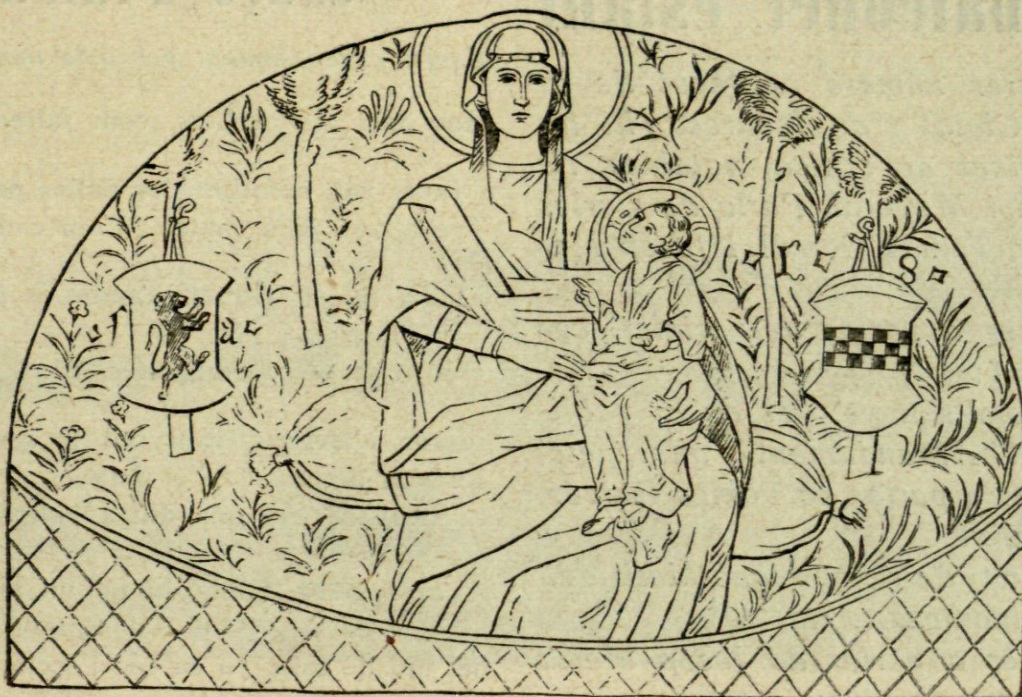
El pròleg o pòrtic de Pere Martí i Peydró, el trobem molt entonat.

SEVERAL

—Ha sortit "Records d'infantesa", de Frederic Mistral, traducció de Tomàs Garcés (vol. 9 de la "Col·lecció popular Barcino").

—Ha sortit el volum I de l'"Obra del Cançoner popular de Catalunya".

—Ha sortit "Les flors del mal", de Baudelaire, traducció de Rosend Llatas, dibuixos de Xavier Guell.

Una mostra dels gravats de «L'expansió de Catalunya en la Mediterrània oriental», per L. Nicolau d'Olwer, I de l'«Enciclopèdia Catalunya».

Del balconet estant

Al darrer número aparegut de la revista "Ciutat", de Manresa, hi ha unes pàgines de crítica, notables, de J. Farran i Mayoral. Parla de Carles Soldevila, Tomàs Garcés i Josep Maria Junoy.

En ésser a parlar del primer, comença així:

"Feia molts anys, des de la publicació de l'"Abrandament", que... etc.

En ésser a parlar de Tomàs Garcés, comença així:

"Fa molt de temps que desitjava trobar avinentesa... etc."

En ésser a parlar de Josep Maria Junoy, comença així:

"Feia molt de temps que tenia viu desig... etc."

No direu que no sigui tenir paciència això. Bé es coneix prou que En Farran i Mayoral té tractes amb els grecs, és a dir amb els immortals, que s'encomana llur immortalitat; i per això, perquè se sent immortal, sap esperar...

* * *

Prudenci Bertrana, en la seva defensa del doctor Daniel Pérez, que publica al darrer número sortit (corresponent el mes de juny) de la "Revista de Catalunya", diu que sols a EL BORINOT fou publicat un treball en defensa de l'esmentat personatge, en aquells temps en què semblava que tota la crítica es confabulava contra el seu famós llibre; aquella reivindicació de Jordi Arqué—diu—no fou possible de publicar-la en cap fulla periòdica de Barcelona.

El senyor Bertrana ens fa rodar el cap... Doncs, on es publica EL BORINOT: a Vitigudino?

* * *

Cançó d'infant

Escrit expressament per a la nena M. ILL.

Heu vist als ocellets, com salten per l'ar-
[breda,
i junts van recollint, les palles pel seu niu?
Treballant, com canten! Com canten, treba-
[llant!
El dia feiner, per ells també és festiu.

Heu vist les formiguetes, com fan el seu
[camí,
juntetes i alegres, com fan la seva via?
Res les detura. "Si el feix és gros per mi,
tu m'ajudaràs" una diu a l'altra.

A casa meva, també hi ha un ninet:
O, que és alegre! el sol sempre és per tot,
del niu de casa, jo en sóc l'ocellet.
O que els estimo, els pares del meu cor!

LLUÍS BOTA I VILLÀ

Dels llibres nous

POSTA DE LLUNA

L'espai en dolces claredats somriu
Besa la lluna les humils teulades
i els camps, on tot reposa. Assossegades,
han mort les fresses de la nit d'estiu.

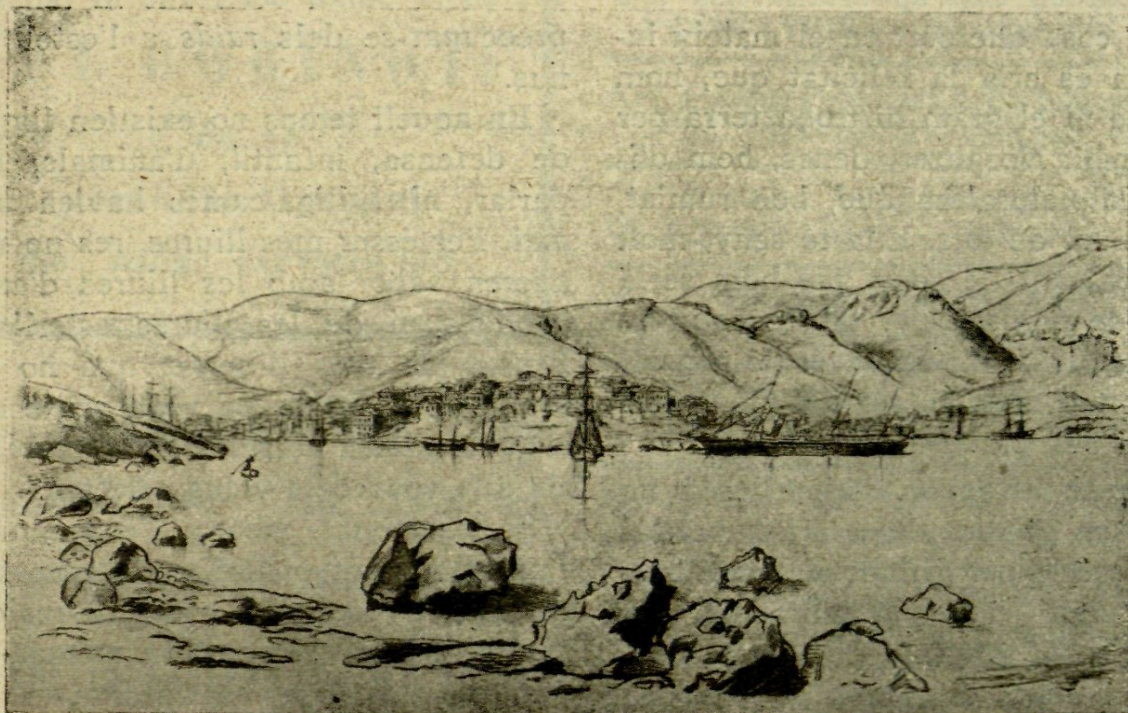
Sota la llum que brilla com un riu,
les cases una a una es són tancades.
Fins el mussol, qui totes les vetllades
fa penitència en l'olivar soliu,

ara ha callat... La lluna se n'adona
que és tard i fa serena, i ja fa estona
que és tota sola sobre el camp dormit.

Va davallant pel cel, mig ensonyada.
Toca a ponent... La lluna s'és colgada
darrera la muntanya. Bona nit!

UvB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

(D'"A Mig Camí", de Miquel Ferrà).

Una altra mostra dels gravats del I vol. de l'«Enciclopèdia Catalunya».

REMEI PER A VIURE

Som al temps i, com al ball, hom ha de dansar al so que toquen, car d'anar contra el corrent de les coses és arriscar-se a fer el ridícul. Si bufa llevant, amaneix el paraigua; si el vent és del nord, abriga't el coll; si són rufagades de ponent les que dominen, no badis! corre a encendre un ciri beneït. No mancarà pedra.

Res no val de fer pronòstics que al millor fan figa. La qüestió és d'anar tirant—com feia en Met de Ribes—per bé que el riu se l'emmenava avall.

En Pere, en Manel o en Joan gemeguen que la sequedat s'ha menjat la collita? paciència, que pitjor hauria estat un aiguat que s'hagués endut casa i tot. Que en Cisco, en Miquel o el Ton es dolien que el vi no es paga i del gra no en donen res? no cal desesperar-se, que més mal ens hauria fet

un flagell de còlera o miserere. Hom sap com no es mou fulla que Déu no vulla, i quan Déu vol de tot vent plou; deixem, doncs, que l'atmosfera, la terra i àdhuc els peixos grossos se les maneguin com vulguin que, a nosaltres, poc ens hi demanen i frescos estariem que els mosquits gastessin pasaport, car els caçarien pitjor que no les mosques.

Per conservar bé els sentits corporals convé no despendre'ls massa, no oblidant que d'un home ben conservat n'hi ha per anys mentre que una bóta de bon vi prompte s'escola si es tragueja massa sovint. Cal tenir present que el pa blanc embussa les canoades i l'oli enrogalla la veu. Hom diu com amb aigua fresca i quatre herbes viurien molt sans i, si hom sap entendre's no li cal rumiar massa, car avui hi som i demà qui sap qui serà viu.

El xarop d'allargar la vida no es

14. - EL BORINOT.

despatxa en cap apotecaria. Es una llei de cosa que surt en el mateix indret on es cria la felicitat que, hom diu que ni el gram hi troba terra per arrapar-hi. Nosaltres, doncs, hem d'imitar la naturalesa que, ben rumiat, és la mare de tots. Ella té seny, molt de seny, tant de seny que hom seria capaç de perdre'l per tal de capir-ne els misteris llurs i no haver de pensar, per un mai més, en res del món, dels pòls, ni del Canal de la Mànega.

Saber-se arronçar d'espatlles i no ficar-se en política, heus-ací la veritable concreció per arribar als noranta i, segons com, depassar els cent. La metzina més grossa és la lletra d'estampa, deixant de banda el tabac de vint-i-cinc. No cal donar-hi voltes; els vells no llegien ni fumaven i es fumien de més de quatre que havien estudiat en la universitat de Vacarisses. L'exemple dels nostres avant-passats ens hauria de desvetllar les ganes d'imitar-los. Quan engegaren aquella frase, que molts savis d'avui es creuen haver descobert, ço del *mens sana in corpore sano*, no tingueren de pensar-hi gaire més d'un quart d'hora.

Mateix que al pare Adam li calia allargar la mà per abastar un ramell de cireres, també els era fàcil a aquella bona gent, llançar sentències sanitoses car tot ho era de sà, bo i barat, sense matrícules ni segells mòbils enganxats. Ells, ni gastaven sastres ni els picaven els ulls de poll, ni es desgraciaven amb les Gillettes. Les mitges taronges respectives els criaven els fills, sabien posar llocades i fer confitura de pebrot. Allò era viure tranquil i sense temença d'eixir retratat en els diaris de Madrid, ni pen-

sar en la baixa del franc ni tan sols preocupar-se dels *raids* a l'estel Venus.

En aquell temps no existien lligues de defensa, infantil, d'animals, bon parlar, ni... lliga-comes havien usat mai. Per ésser més lliures, res no volgueren saber amb les lliures d'arròs i fideus ni de les lliures esterlines. Fruïen de més llibertat que no els ocells en el temps de veda sense que els amoïnessin botzines d'automòbil ni els alta-veus dels veïns selectes.

Sortosament, encara l'enyorament es sent amb intensitat, car els nostres germans aranesos no paren de maldar per tal que la vinent Conferència de Ginebra acordi per unanimitat (?) la desautorització d'en Voronoff i d'imposar un règim de llibertat al revés del de Portugal i EE. UU. d'Amèrica per tal de conservar la salut i la vida per molts en competència amb els metges i bagulaires que en secreta col·laboració amb els intellectuals de tot el món trasbalsen la humanitat amb el romanso de la higiene i la cultura.

Cal demostrar, *urbi et orbi*, com per viure bé sols ens cal bona teca, dentadura forta i temps per jeure. Aquest és el veritable secret per a fer anys i la millor metgía per retornar la salut als homes. El descobriment ha estat bo sense, però, que se n'hagi demanat cap mena de patent per aprofitar-se'n.

FLENDI

«EL BORINOT»

és el
periòdic literari
de més circulació

AQUEST NUMERO

HA PASSAT PER LA CENSURA

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

PATENTS I MARQUES

A. PASQUAL.—C. de Cent, 304, pral.

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES

F. BONET.—València, 188

Llibres, els millors

EDITORIAL POLÍGLOTA.—Petritxol, 8

Instal·lacions elèctriques, aigua i gas
RAFEL SALA.—Corts Catalanes, 451.

Pelleteria

LE RENARD.—Corts Catalanes, 614.

MATERIAL ESCOLAR I CIENTÍFIC

(SUC. ESTEVA MARATA). R. Univer., 7

Ceràmica i Rajoles

CASIMIR VICENS.—Tallers, 72.

RIBAS I FERRER. B. REGINA

Novelles escollides.—Muntaner, 65

Mantons Manila i Mantellines

C. FONT.—Call, 1.

Llaneria i Sederia

CASA PUIG.—Call, 9.

Camiseria.—Boqueria, 36 i 38

RODRIGUEZ & FERRER

Articles Fotogràfics i Ràdio
PÉREZ I SÀBAT.—Fontanella, 18.

Art. Fotogràfics i treb. de Laboratori
E. PICAZO.—Jovellanos, 4.

Articles fotogràfics i ràdio
V. CALDÉS ARÚS.—Salmerón, 140.

Articles Viatge i Pell
LA MUNDIAL.—Salmerón, 153.

ANTIGUITATS D'ART

Carrer del Call, 28, pral.

R. ABELLÓ.—Ronda S. Antoni, 48.
Làmpares menjador, des de 10'90

Cristalleria i Alumini

CASA ACAR.—Ronda S. Antonio, 60.

Taller d'OPTICA, J. PUIGORIOL.
Carrer Muntaner, 56

VULCANITZACIÓ DE NEUMÀTICS

A. Hernández.—Rosselló, 199.

Fàbrica de Làmpares Elèctriques
ALFONSO MAÑES.—Villarroel, 173 bis

GANIVETERIA ROCA

Plaça del Pi, núm. 3

CAMISERIA del "Liceo"

JOAN VALLVÉ.—Sant Pau, 3.

**Pianos, harmòniums: venda i afina-
ció.—Planeta, 41—L. CAMPS ARNAU.**

Sastreria Econòmica.—P. Padró, 14
Trajos a plassos i al comptat

**Acadèmia Tall i Confecció per a
senyoretetes.—Diputació, 222, pral. 1.ª**

Electricitat. - Làmpares. - Motors
Menéndez Pelayo, 103 (G.)

**Sastreria Guilemany, vestits i for-
mes tots preus. P. Sol, 8, t. 1451-G**

SALA PARÉS

Establiments **MARAGALL**
Petritxol, 3 i 5 - **BARCELONA**

MOBLES FRADERA
Fradera i Ribas, s. enc.

Fabricació pròpia

Vendes a termes.
Condicions especials pel
pagament immediat.

Exposició, Despatx i Tallers:
Calabria, 94 - Tel. 968-H
BARCELONA

RAMON SUNYER

JOIER

Corts Catalanes, n.º 663
Teléfon 813-S. P. - **BARCELONA**

**IGNASI FOLCH
I TORRES**

Una dona

Novel·la
contemporània

**A TOTES
LES
LLIBRERIES**

Preu:
3'50 ptes.

FOTOGRAVATS

TRICROMIAS-AUTOTIPIAS

CALÇATS
**ALFONS
RASPALL**

Es serveix
bé, bo
i a bon preu

Portaferrissa, 13
BARCELONA

LLÀTZER DE TORMES

el clàssic de l'humor
demaneu-lo a totes les llibreries **2**
Pessetes

Rebotgeria "El Marino"

EL MILLOR
RELOTGE
SUIS DE PRE-
CISSIÓ. Garan-
tit per 10 anys
i únic que du-
rant els cinc
primers
s'adoba
de franc en tota
mena de espat-
llament.

PER ENCARREGS:
JAUME ROCA,
Ordre, 136,
Sant Andreu.—
JOSEP TO-
RRUELLA,
Pipollés, 73,
St. Martí.
MERCE-
RIA «Bell Ca-
prici», Carmel,
50, Les Corts.

CENTRAL I TALLER D'ADOBES:
Jaume Fonollosa, Canvis Vells, 8.
Bisuteria fina. - BARCELONA

Si els seus
ulls es
cansen pot
evitar-ho
consultant
l'òptic
profes-
sional

J. Ruiz Urrea
Ronda Sant Antoni, 61
No confongui el numero. - Entrada per l'escala.

FÀBRICA DE LLONGANISSES
la millor de la nostra terra

TELEFONS

A Seu d'Urgell, n.º 124
A Barcelona, n.º 2023
A Sitges, n.º 1383

Demaneu a tot arreu la marca

ELS PIRINEUS
Biblioteca de Comunicació
Hemeroteca General
Quingles i Escaler

CASTELLCIUTAT
(Seu d'Urgell)

150/1172